

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

DECIZIE

cu privire la admiterea recursurilor depuse de Procuratura Generală și Consiliul Superior al Magistraturii,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Sternioală Oleg împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, persoană terță Procuratura Generală, cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva hotărârii din 22 ianuarie 2024 a Curții de Apel Chișinău

(Dosarul nr. 3ra-575/24)

NR. PIGD (2-19175940-01-3ra-05072024)

Instanța de fond a aplicat dispozițiile generale ale Codului administrativ, fără a ține cont de normele derogatorii prevăzute de legislația specială aplicabilă, precum Legea nr. 947 din 19 iulie 1996 și Legea nr. 544 din 20 iulie 1995. Instanța de fond a omis să aprecieze în mod adecvat motivarea detaliată a hotărârilor CSM, inclusiv justificarea temeiurilor de fapt și de drept care au stat la baza măsurilor adoptate. Instanța de fond a eșuat să demonstreze în ce mod măsurile dispuse de CSM, precum suspendarea temporară a reclamantului, ar fi fost disproporționate sau nejustificate în raport cu scopul urmărit. Decizia instanței de fond nu a evaluat caracterul justificat al ședinței închise desfășurate de CSM, ignorând prevederile legale și standardele internaționale privind confidențialitatea în astfel de cazuri.

Curtea de Apel Chișinău, jud., A. Minciuna, V. Negru, E. Palanciuc

12 februarie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursurile depuse Procuratura Generală și Consiliul Superior al Magistraturii,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Ion Malanciuc, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 5 noiembrie 2019, Oleg Sternioală, a depus acțiune ce ulterior în data de 6 noiembrie 2019 și 4 iunie 2020, a fost concretizată și completată împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, cu privire la anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.391/27 din 4 noiembrie 2019 cu privire la sesizarea Procuraturii Generale, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală de perchiziție, de aducere silită, de reținere și de arestare în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală, precum și suspendarea din funcția de judecător și din funcția de vicepreședinte al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție.

2. În motivarea acțiunii, a indicat că, la 4 noiembrie 2019, a fost convocată ilegal ședința extraordinară în plen a Consiliului Superior al Magistraturii și s-a emis actul administrativ individual ilegal defavorabil, și hotărârea privind eliberarea acordului pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală - de perchiziție, de aducere silită, de reținere și de arestare în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală. De asemenea, s-a dispus suspendarea din funcție de judecător și din vicepreședinte al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală până la rămânerea definitivă a hotărârii pe cauza respectivă.

3. La ședința Adunării Generale Extraordinare a Judecătorilor din 27 septembrie 2019 este cunoscut faptul că au fost revocați din funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii judecătorii, Luiza Gafton, Dorel Musteață, Cernat Nina, Galben Anatol, Petru Moraru și Victor Micu. Însă, atât convocarea, cât și ședința Consiliului Superior al Magistraturii din 4 noiembrie 2019 a fost ilegală dat fiind faptul că a fost convocată/desfășurată de către foștii membri ai Consiliului Superior al Magistraturii revocați de Adunarea Generală Extraordinară a Judecătorilor în data de 27 septembrie 2019. Iar acești membri, ilegal și-au atribuit funcția oficială de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, precum și competențele ce caracterizează statutul juridic al acestora. Astfel, susține reclamantul că, prin

acțiunile foștilor membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, Petru Moraru, Luiza Gafton, Nina Cernat, Victor Micu, Anatol Galben și Dorel Musteață s-a uzurpat funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, din motivele că, prin acțiunile acestor judecători revocați din membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, nu numai că se încalcă dreptul la autoadministrare judecătorească, dar s-a încălcat dreptul la independență, inviolabilitate, libertate și inamovibilitate a judecătorului, Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală.

4. Conform art. 3 alin. (1) - (4) din Legea nr. 947 din 19.07.1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, Consiliul Superior al Magistraturii este constituit din 12 membri. Șase membri din rândul judecătorilor, inclusiv 2 membri supleanți, sunt aleși în Consiliul Superior al Magistraturii prin vot secret de către Adunarea Generală a Judecătorilor, aceștia reprezentând toate nivelurile instanțelor judecătorești. Se consideră aleși membri și membri supleanți ai Consiliului Superior al Magistraturii judecătorii care au acumulat mai mult de jumătate din voturile celor prezenți la adunare, conform ordinii descrescătoare a voturilor obținute. Astfel, invocă reclamantul că, ședința Consiliului Superior al Magistraturii din 04.11.2019, nu numai că a fost ilegal convocată, dar aceasta nici nu a fost deliberativă, deoarece erau prezenți doar 3 membri din 12 și anume erau prezenți doar ministrul justiției și 2 profesori titulari de drept. Or, din analiza hotărârii adoptate de Adunarea Generală Extraordinară a Judecătorilor din 27 septembrie 2019 membrii Consiliului Superior al Magistraturii, Petru Moraru, Luiza Gafton, Nina Cernat, Victor Micu, Anatol Galben și Dorel Musteață au fost revocați.

5. Iar prin urmare se conchide că alți membri ai Consiliului Superior al Magistraturii n-au fost aleși de către Adunarea Generală a Judecătorilor. În acest context, consideră reclamantul că, hotărârea ilegală a Consiliului Superior al Magistraturii contravine flagrant prevederilor art. 116 alin. (1) - (6) din Constituție care stabilesc expres că judecătorii instanțelor judecătorești sânt independenți, imparțiali și inamovibili, conform legii.

6. Suplimentar la cele relatate, invocă reclamantul încălcarea prevederilor art. 67 alin. (2) - (3) din Codul administrativ referitoare la convocarea ședințelor și anunțul persoanelor cointeresate despre dreptul de a participa, precum și a celor din art.133 din Codul administrativ referitoare la cvorumul necesar pentru adoptarea deciziilor.

7. În virtutea circumstanțelor de fapt enunțate atestă reclamantul o încălcare a prevederilor art. 15 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, care prevede că Consiliul Superior al Magistraturii ca organ colegial își exercită atribuțiile în plen. Totodată, notează reclamantul că, ședința Consiliului Superior al Magistraturii este deliberativă dacă la ea participă cel puțin două treimi din membrii lui. În același sens, art. 16 alin. (1) din Legea nr. 947 din 19.07.1996 cu privire la

Consiliul Superior al Magistraturii, prevede că, convocarea în ședință a Consiliului Superior al Magistraturii se face la inițiativa Președintelui acestuia. Astfel, odată ce Dorel Musteață a fost revocat din funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, se desprinde concluzia evidentă că acesta a pierdut și calitatea de președinte interimar, iar prin urmare nu avea drept să exercite atribuții legale ale președintelui Consiliului Superior al Magistraturii.

8. Totodată, specifică reclamantul că, conform art. 70 alin. (1) Codul administrativ, dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil. Conform art. 94 alin. (1) Codul administrativ, înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis. Din această perspectivă art. 15 alin. (4) din Legea nr. 947 din 19.07.1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii la ședințele Consiliului Superior al Magistraturii se citează în mod obligatoriu persoanele a căror probleme se examinează.

9. În aceeași ordine de idei, notează reclamantul că, conform art. 31 Cod administrativ, actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate, însă la caz, lipsește evident motivarea hotărârii contestate. Deși, conform art. 118 alin. (3) Codul administrative, motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia. Iar art. 32 alin. (2) din Codul administrative, prevede că în condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

10. Astfel, consideră reclamantul că la caz a fost încălcat principiul transparenței acțiunilor autorităților publice. Mai mult ca atât, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii este ilegală din motivul că contravine art. 22 Codul administrativ, care obligă autoritățile publice să cerceteze starea de fapt din oficiu, fapt, care cu desăvârșire nu a fost îndeplinit.

11. Totodată, notează reclamantul că, nu a fost citat și nici audiat în privința faptelor imputate, deși în sensul enunțat, art. 118 alin.(1) din Codul administrativ, motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. Or, conform art. 15 alin. (3) al Legii nr. 947 din 19.07.1996, la ședințele Consiliului Superior al Magistraturii, se citează în mod obligatoriu persoanele a căror problemă se examinează.

12. Astfel, susține reclamantul că, hotărârea contestată denotă lipsa cercetării din oficiu de către Consiliul Superior al Magistraturii a stării de fapt. Or, infracțiunea de

spălare a banilor presupune preexistența săvârșirii unei alte infracțiuni din care provine bunul ce constituie obiectul infracțiunii spălării banilor. Mai mult ca atât, Consiliul Superior al Magistraturii nici nu a examinat acest aspect, nu a identificat infracțiunea-predicat prin prisma cercetării din oficiu, eliberând în mod arbitrar și ilegal acordul pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală - de percheziție, de aducere silită, de reținere și de arestare a lui Oleg Sternioală.

13. Or, actul administrativ contestat nu conține nici un motiv pertinent, convingător, întemeiat și obiectiv, ci doar o expunere a așa-numitului demers al Procurorului General interimar și o preluare a unor prevederi abstracte din lege, fapt contrar art. 92 Codul administrativ, care prevede că autoritatea publică decide conform convingerii sale libere dacă consideră o faptă drept existență, luând în considerare întreagă procedură administrativă inclusiv toate probele.

14. În opinia reclamantului, în hotărârea contestată contrar principiului prezumției nevinovăției s-a făcut constatarea vinovăției, astfel, fiind indicat „...pentru săvârșirea infracțiunii”. Iar astfel, nu se operează cu noțiunea de bănuială rezonabilă, dar se face o constatare de vinovăție.

15. Mai mult ca atât, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Exercițarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

16. Prin încheierea din 04 martie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a atras în proces în calitate de persoană terță, Procuratura Generală.

17. Prin hotărârea din 22 ianuarie 2024 a Curții de Apel Chișinău, s-a anulat hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 391/27 din 4 noiembrie 2019 cu privire la sesizarea Procuraturii Generale, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală de percheziție, de aducere silită, de reținere și de arestare în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală, precum și suspendarea din funcția de judecător și din funcția de vicepreședinte al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție.

18. La 21 martie 2024, Procuratura Generală a depus recurs împotriva hotărârii din 22 ianuarie 2024 a Curții de Apel Chișinău solicitând, casarea acesteia cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii depusă de Oleg Sternioală.

19. În motivarea cererii de recurs, a indicat că, hotărârea este neîntemeiată, arbitrară și se bazează pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

20. Instanța de fond a oferit o soluție greșită asupra cazului litigios, ca urmare a aplicării eronate a normelor de drept material și anume prin interpretarea în mod părtinitor și vădit tendențios a legii care trebuia să fie aplicată raporturilor juridice stabilite între părți.

21. Referitor la argumentul instanței de fond precum că înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis, fapt notat la art. 92 Codul administrativ, recurentul a susținut că, în dezbateri a fost pusă sesizarea Procurorului General interimar, care constituie măsuri de restrângere, necesare pentru buna desfășurare a anchetei penale, procedură care se desfășoară în lipsa judecătorului vizat. Această procedură este una specială, reglementată inclusiv de prevederile din Codul de procedură penală, respectiv nu a fost necesară prezența acestuia în ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii pentru a-i solicita acordul de a fi reținut, adus forțat și percheziționat.

22. Prin hotărârea contestată Plenul Consiliului Superior al Magistraturii doar a eliberat acordul pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală. Acest acord constituind în esență suspendarea temporară a imunității funcționale a acestui magistrat, competența de a decide asupra temeiniciei efectuării acțiunilor de urmărire penală necesare, fiind atribuită prin lege judecătorului de instrucție. Prezența reclamantului pentru darea acordului la efectuarea acestor acțiuni de urmărire penală, nu era necesară, efectul lor fiind generat de pornirea urmăririi penale, la care acordul Consiliului Superior al Magistraturii nu era necesar.

23. Recurentul a notat că, Consiliul Superior al Magistraturii, întemeiat a hotărât a examina în ședință închisă sesizarea Procurorului General interimar, Dumitru Robu, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală, având în vedere faptul că prin publicitatea informațiilor ce se conțin în sesizare se putea aduce atingere vieții private a magistratului și prejudicia desfășurarea urmăririi penale.

24. Astfel, pretenția reclamantului cu privire la anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la examinarea în ședință închisă a sesizării Procuraturii Generale, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală nr. 391/31 din 4 noiembrie 2019, o consideră neîntemeiată.

25. Recurentul a subliniat că, instanța de fond, examinând cauza, în mod greșit a ajuns la concluzia despre necesitatea admiterii acțiunii depuse de către Oleg Sternioală, deoarece la emiterea hotărârii nr. 391/27 din 04 noiembrie 2019 Consiliul Superior al Magistraturii a exercitat eficient dreptul discreționar, punând în balanță îngrădirile asupra cărora și-a dat acordul și proporționalitatea acestora cu scopul urmărit prin instituirea acestora.

26. Hotărârea vizată a fost emis de către Consiliul Superior al Magistraturii în urma examinării în cumul a materialelor și în rezultatul exprimării votului de către membrii CSM prezenți la ședință în conformitate cu legislația în vigoare, prin urmare autoritatea și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege, iar careva temeuri ce ar duce la nulitatea acesteia nu au fost constatate.

27. Instanța de judecată care a judecat fondul urma să dea apreciere critică argumentului reclamantului privind lipsa de motivare a actului administrativ individual defavorabil contestat.

28. Urmărirea penală a fost pornită fără acordul Consiliului Superior al Magistraturii, iar acțiunile de urmărire penală au fost indispensabile în acest caz, respectiv, Consiliul Superior al Magistraturii întrunindu-se în Plen, a decis examinarea imediată a sesizării.

29. Consiliul Superior al Magistraturii prin hotărârea nr. 391/27 din 04 noiembrie 2019, a oferit posibilitate organului de urmărire penală să investigheze circumstanțele cauzei sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar în conținutul acțiunii, nu este indicat nici un argument plauzibil privind pretinsa ilegalitate a hotărârilor contestate, remarcând că, sub aspect procedural, nu au fost admise derogări de la actele legislative și normative ce reglementează activitatea Consiliului Superior al Magistraturii.

30. Argumentele invocate în acțiune, nu sunt susceptibile să determine anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 391/27 din 04 noiembrie 2019. Autoritatea pârâtă a respectat procedura de emitere a actului administrativ contestat, care a fost adoptat în corespundere cu normele legii materiale aplicabile speței.

31. La 1 februarie 2024, Consiliului Superior al Magistraturii a depus recurs nemotivat, iar la 5 iulie 2024 a prezentat motivarea recursului împotriva deciziei din 22 ianuarie 2024 a Curții de Apel Chișinău solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

32. În motivarea recursului a susținut că, argumentele instanței privind anularea hotărârii Plenului CSM nr. 391/27 din 4 noiembrie 2019 sunt greșite, bazate pe interpretarea eronată și arbitrară a normelor de drept și fără a lua în considerare pe deplin toate circumstanțele cauzei.

33. Recurentul a susținut că, criticile aduse precum că procedura administrativă a fost realizată fără a fi asigurată participarea și audierea judecătorului Sternioală Oleg sunt neîntemeiate, toate acțiunile fiind desfășurate în corespundere cu art. 23 alin. (1) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii.

34. Caracterul urgent al examinării acestui tip de sesizări, necesită acționarea imediată a autorității publice, iar chestiunea privind înștiințarea despre examinarea sesizării, reprezintă o limitare prevăzută de lege, reieșind din specificul sesizării examinate și necesitatea de soluționare cu celeritate a acesteia.

35. Recurentul a notat că, sesizările Procurorului General interimar cu privire la efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința unui judecător, potrivit specificului său, urmează a fi examinate de urgență și prioritar, astfel, omiterea audierii nu poate fi apreciată ca o garanție obstacol.

36. Prezența și acordul judecătorului vizat în sesizarea Procurorului General interimar, nu urma a fi efectuată, în dezbateri a fost pusă sesizarea Procurorului General interimar privind întreprinderea unor măsuri de investigație penale, despre care persoana vizată nu urma să cunoască, până la efectuarea acestora, în scopul de a nu periclita desfășurarea urmăririi penale.

37. A susținut că, prin prisma prevederilor art.2 alin. (3) lit. b) Cod administrativ, nu era necesară înștiințarea și participarea judecătorului vizat în ședința Plenului CSM, pentru a-i solicita opinia pe marginea sesizării sau de a-i solicita acordul de a fi efectuate acțiuni de urmărire penală în privința sa.

38. Consiliul Superior al Magistraturii a examinat sesizarea Procurorului general interimar privind eliberarea acordului la efectuarea unor acțiuni de urmărire penală, doar sub aspectul respectării condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penal, fără a-și aroga atribuțiile unei instanțe judecătorești.

39. Plenul CSM constatând faptul că, prin ordonanța Procurorului General interimar, Dumitru Robu din 04 noiembrie 2019 a fost pornită urmărirea penală în baza art. 243 alin. (3) lit. b) din Codul penal și verificând dacă probele prezentate în susținerea sesizării atestă bănuiala rezonabilă de săvârșirea infracțiunii imputate, fără a se expună în privința acestora, precum și fără enumerarea acestora în motivarea hotărârii, limitându-se la examinarea factologică a materialelor prezentate și verificarea respectării condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea reținerii, aducerii silite, arestării sau percheziției judecătorului și la reiterarea circumstanțelor de fapt și de drept relevante speței, a considerat oportună eliberare acordului pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală solicitate în scopul oferirii posibilității organului de urmărire penală să investigheze circumstanțele cauzei sub toate aspectele complet și obiectiv, fapt

posibil doar prin recurgerea la lipsirea temporară a judecătorului de imunitate funcțională.

40. Recurentul a notat că, argumentul instanței precum că, hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 391/27 din 04 noiembrie 2019 nu este motivată din care motiv constituie un act administrativ individual ilegal, este una eronată, bazată pe interpretarea eronată a prevederilor art. 23, 24 din Legea nr. 947 din 19.07.1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii și art. 19 al Legii nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, art. 31 și 118 din Cod administrativ precum și din omisiunea instanței de judecată de a constata și elucida pe deplin toate circumstanțele speței.

41. În opinia recurentului, concluzia instanței de fond precum că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 391/27 din 04 noiembrie 2019 este un act administrativ individual emis cu erori discreționare pe motiv că lipsește elementul motivării în hotărârea contestată, care justifică emiterea unui act administrativ individual, este neîntemeiată.

42. La adoptarea hotărârii contestate, membrii Consiliului Superior al Magistraturii și-au exercitat dreptul discreționar atribuit, acționând cu bună-credință în limitele legale stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul, în temeiul art. 10 și 11 din Legea nr.947-XIII din 19.07.1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii.

43. În aceeași ordine de idei, recurentul apreciază ca arbitrar și eronate constatările instanței de fond precum că Consiliul Superior al Magistraturii la ședința Plenului în raport cu Procurorul General interimar nici nu a pus în discuție cel puțin dreptul său discreționar în materia acordului oferit prin actul administrativ contestat.

44. Recurentul consideră arbitrar constatările instanței de fond, deși a invocat prevederile art. 22, 25, 49, 50 Cod Administrativ instanța nu a motivat care este legătura nemijlocită cu obiectul acțiunii în contestare aflat în examinare. Nefiind clar care faptele generale notorii și faptele prezumate au fost reținute de instanță și care nu trebuie demonstrate, în ce constă imparțialitatea Consiliului și care sunt nemijlocit suspiciunile de nepărtinire a acestuia.

45. Recurentul a motivat că, competența Plenului Consiliului Superior al Magistraturii în asemenea cazuri, ține în exclusivitate doar de lipsirea temporară de imunitate a judecătorului vizat în sesizare, fără ca Plenul să se pronunțe asupra vinovăției ori nevinovăției judecătorului în comiterea unei infracțiuni, fiind aplicat principiul „prezumția nevinovăției”.

46. Lipsirea temporară de imunitate a unui judecător are drept scop, acordarea posibilității judecătorului de instrucție, organelor de anchetă, în limita competențelor

deținute, să întreprindă acțiunile necesare, pentru a stabili existența ori inexistența elementelor constitutive ale unei infracțiuni în acțiunile judecătorului vizat în sesizare. În același rând, lipsirea temporară de imunitate, acordă dreptul judecătorului vizat în sesizare, să-și exercite dreptul la apărare într-o procedură transparentă.

47. Prin referința depusă la 23 octombrie 2024 Oleg Sternioală, reprezentat de avocatul Sîrbu Ion a solicitat declararea inadmisibilă a recursurilor depuse de Procuratura Generală și Consiliului Superior al Magistraturii.

48. Opinează că instanța de fond corect a constatat că, actul administrativ în speță este ilegal și contravine art.32 și art. 94 din Codul administrativ

49. La caz, încălcarea normelor de procedură administrativă, a generat încălcarea unuia din cele mai elementare garanții procedurale, dreptul de a fi ascultat asupra faptelor care au fost invocate de procurorul general interimar în sesizarea adresată Consiliului Superior al Magistraturii.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

50. Art.244 alin.(1) din Codul administrativ:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs”.

51. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”.

52. Art. 193 alin. (3) și (3¹) din Codul administrativ stabilește:

„Curtea Supremă de Justiție examinează acțiunile în contencios administrativ și cererile de recurs în complete din 3 judecători. În scopul uniformizării practicii judecătorești, completul din 3 judecători poate decide, prin vot unanim, ca recursul considerat admisibil să fie examinat de un complet din 5 judecători, iar completul din 5 judecători poate decide, prin vot unanim, ca recursul considerat admisibil să fie examinat de un complet din 9 judecători.”

53. Art. 247 din Codul administrativ prevede:

„Recursul considerat admisibil se examinează fără înștiințarea și audierea participanților la proces, cu excepția recursului în care se invocă întemeiat art.245¹ alin.(1) lit. b) și d). Completul poate decide și în alte cazuri invitarea participanților în ședință pentru a se pronunța cu privire la recursul considerat admisibil.”.

54. Art. 248 alin.(1) lit. b) din Codul administrativ reglementează că:

„În urma examinării recursului, Curtea Supremă de Justiție adoptă una dintre următoarele decizii: admite recursul, casează integral sau parțial hotărârea și/sau decizia și adoptă o nouă decizie”.

55. Art. art. 219 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, stipulează că:

(1) „Instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

(2) instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

(3) Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.”

56. Potrivit art. 36 din Codul administrativ:

„(1) Instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremației dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sunt considerate valori supreme și sunt garantate de stat.

(2) Instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.”

57. Art.224 alin. (1) lit.a) din Codul administrativ prevede:

”(1) Examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale”.

58. Art. 8¹ alin. (2) din Legea nr. 947 privind Consiliul Superior al Magistraturii din 19 iulie 1996 (redacția în vigoare la momentul adoptării hotărârilor):

„Ședințele Consiliului Superior al Magistraturii sunt publice, cu excepția cazurilor în care, la cererea motivată a președintelui sau a cel puțin trei membri, se hotărăște ca ședințele să fie închise în vederea protejării informației ce constituie secret de stat sau a cazului în care, datorită unor împrejurări speciale, caracterul public poate prejudicia interesele justiției sau poate aduce atingere vieții private a persoanelor. Hotărârea motivată cu privire la declararea ședinței închise se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți.”

59. Art. 23 din Legea nr. 947 privind Consiliul Superior al Magistraturii din 19 iulie 1996 (redacția în vigoare la momentul adoptării hotărârilor):

„(1) Propunerea Procurorului General sau a prim-adjunctului, iar în lipsa acestuia – a adjunctului desemnat prin ordinul Procurorului General, de pornire a urmăririi penale, de reținere,

de aducere silită, de arestare sau de percheziție a judecătorului, se examinează de către Consiliul Superior al Magistraturii imediat, dar nu mai târziu de 5 zile lucrătoare.

(2) Consiliul Superior al Magistraturii examinează propunerea Procurorului General sau a prim-adjunctului, iar în lipsa acestuia – a adjunctului desemnat prin ordinul emis de Procurorul General doar sub aspectul respectării condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea pornirii urmăririi penale, reținerii, aducerii silite, arestării sau percheziției judecătorului, fără a-și aroga atribuțiile unei instanțe judecătorești.

(3) Procurorul General nu participă la deliberare.”

60. Art. 19 din Legea nr. 544 privind statutul judecătorului din 20 iulie 1995:

”(1) Personalitatea judecătorului este inviolabilă.

(2) Inviolabilitatea judecătorului se extinde asupra locuinței și localului lui de serviciu, vehiculelor și mijloacelor de telecomunicație folosite de el, asupra corespondenței, bunurilor și documentelor lui personale.

(3) Judecătorul beneficiază doar de imunitate funcțională. Judecătorul nu poate fi tras la răspundere pentru opinia sa exprimată în îndeplinirea justiției și pentru hotărârea pronunțată, cu excepția cazului în care vinovăția acestuia a fost stabilită prin sentință definitivă sau, în cadrul unei proceduri disciplinare, s-a constatat intenția ori neglijența gravă în acțiunile sau inacțiunile sale, care au dus la una dintre consecințele prevăzute la art. 207 alin. (1) lit. c) din Codul civil al Republicii Moldova nr. 1107/2002.

(4) Urmărirea penală împotriva judecătorului poate fi pornită doar de către Procurorul General sau prim-adjunctul, iar în lipsa acestuia de către un adjunct în temeiul ordinului emis de Procurorul General, cu acordul Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile Codului de procedură penală. În cazul săvârșirii de către judecător a infracțiunilor specificate la art. 243, 324, 326 și 3302 ale Codului penal al Republicii Moldova, precum și în cazul infracțiunilor flagrante, acordul Consiliului Superior al Magistraturii pentru pornirea urmăririi penale nu este necesar.

(4¹) Hotărârile prin care Consiliul Superior al Magistraturii își expune acordul sau dezacordul pentru pornirea urmăririi penale în condițiile alin. (4) trebuie să fie motivate și se publică pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Magistraturii, cu anonimizarea datelor cu privire la identitatea judecătorului.

(5) Judecătorul nu poate fi reținut, supus aducerii silite, arestat, percheziționat fără acordul Consiliului Superior al Magistraturii. Toate acțiunile procesuale în privința judecătorului, cu excepția cazurilor de infracțiune flagrantă, pot fi efectuate numai după emiterea ordonanței de pornire a urmăririi penale, cu respectarea garanțiilor instituite de normele constituționale și actele internaționale. Acordul Consiliului Superior al Magistraturii nu este necesar în caz de infracțiune flagrantă.”

61. Art. 24 alin. (1) lit. a) și alin. (6) din Legea nr. 544 privind statutul judecătorului din 20 iulie 1995:

”Judecătorul poate fi suspendat din funcție, la cerere sau din oficiu, prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, dacă: a) în privința lui se începe urmărirea penală, pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii în cauza respectivă;

(6) Hotărîrea privind suspendarea din funcție a judecătorului, adoptată în temeiul alin. (1), poate fi atacată în Curtea Supremă de Justiție în condițiile legii.”

62. În Cauza Vilho Eskelinen și alții vs. Finlanda (2007):

CtEDO a stabilit că limitările drepturilor funcționarilor publici, pot fi justificate de un interes public major, cu condiția ca aceste limitări să fie proporționale, necesare și să respecte garanțiile procesuale. În această cauză, Curtea a subliniat că ingerințele în drepturile funcționarilor publici trebuie să fie fundamentate pe criterii clare și să aibă ca scop protejarea unor valori fundamentale ale statului de drept.

63. În cauza Baka c. Ungaria (2016):

CtEDO a reținut că măsurile administrative împotriva judecătorilor, inclusiv suspendarea sau demiterea acestora, trebuie să respecte drepturile fundamentale, inclusiv libertatea de exprimare și independența judiciară. Orice ingerință în drepturile judecătorilor trebuie să fie justificată de o necesitate imperioasă, să fie proporțională scopului urmărit și să fie adoptată în cadrul unui proces transparent, care să garanteze dreptul la apărare.

MOTIVAREA INSTANȚEI

64. Referitor la termenul de declarare a recursului, prevăzut de art. 245 din Codul administrativ, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat hotărârea la 22 ianuarie 2024.

65. Din materialele cauzei rezultă că, instanța de apel a expediat la adresa de e-mail a participanților la proces copia hotărârii motivate la 10 iunie 2024, fapte confirmate prin extrasul din poșta electronică, anexate la dosar.

66. Astfel, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că recurenții s-au conformat dispozițiilor art. 245 din Codul administrativ și a depus în termen recursurile.

67. Prin prisma art. 247 din Codul administrativ, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție a considerat inoportună citarea participanților la proces pentru a se pronunța cu privire la problemele invocate în recurs, deoarece argumentele recursurilor sunt expuse cu suficientă claritate, precum și intimatul și-a exprimat obiecțiile la acestea prin referința depusă la data de 23 octombrie 2024.

68. În cauza CtEDO Covalenco v. Moldova nr. 72164/14, hotărârea definitivă din 16 septembrie 2020, Curtea a statuat că este necesar organizarea unei audieri: a) în cazul în care există necesitatea de a evalua dacă circumstanțele au fost stabilite corect de către autorități (a se vedea Malhous v. Republica Cehă [MC], nr. 33071/96, § 60, 12 iulie 2001); b) atunci când circumstanțele cer ca instanța să-și formeze propria impresie referitoare la justițiabili, prin acordarea dreptului de a explica propria lor situație personală, în mod direct sau prin intermediul unui reprezentant

(a se vedea Goș, pre-citată, § 51; Miller, precizată, § 34 in fine; și Andersson v. Suedia, nr. 17202/04, § 57, 7 decembrie 2010); c) în cazul în care instanța are nevoie de a obține o clarificare cu privire la anumite detalii, inter alia prin intermediul unei audieri (a se vedea Fredin v. Suedia (nr. 2), 23 februarie 1994, § 22, Seria A nr. 283-A, și Lundevall v. Suedia, nr. 38629/97, § 39, 12 noiembrie 2002).

69. Oleg Sternioală a contestat hotărârea menționată, invocând următoarele aspecte esențiale:

70. Nerespectarea procedurii administrative: Reclamantul a susținut că hotărârea a fost emisă fără a fi respectate garanțiile procedurale prevăzute de Codul administrativ, inclusiv dreptul de a fi audiat și dreptul de a participa la procedură.

71. Lipsa motivării: Reclamantul a argumentat că hotărârea CSM nu este suficient motivată, fiind formulate raționamente generale și abstracte, fără o analiză detaliată a circumstanțelor concrete ale cazului.

72. Încălcarea principiului prezumției de nevinovăție: Reclamantul a invocat faptul că hotărârea CSM face referire explicită la săvârșirea infracțiunii, ceea ce depășește competențele Consiliului și contravine principiului constituțional al prezumției de nevinovăție.

73. Exercițarea abuzivă a dreptului discreționar: Reclamantul a susținut că CSM a exercitat dreptul discreționar în mod arbitrar, fără a respecta art. 16, 137 și 225 alin. (2) din Codul administrativ, care reglementează limitele exercitării acestui drept.

74. Încălcarea independenței judecătorului: Reclamantul a invocat că măsurile dispuse contravin art. 116 din Constituția Republicii Moldova și art. 14 din Legea privind statutul judecătorului, care garantează independența și inviolabilitatea judecătorilor.

75. Curtea de Apel Chișinău, prin hotărârea din 22 ianuarie 2024, a admis acțiunea reclamantului, anulând hotărârea nr. 391/27 din 4 noiembrie 2019.

76. Instanța de fond a motivat prin faptul că hotărârea CSM este insuficient motivată, întrucât nu conține o analiză clară și detaliată a faptelor prezentate și a temeiurilor care justifică măsurile dispuse. Procedura adoptării hotărârii a fost viciată prin nerespectarea garanțiilor procedurale, în special dreptul reclamantului de a fi audiat înainte de adoptarea unei decizii defavorabile. Măsurile dispuse sunt disproportionale în raport cu scopul urmărit și au fost adoptate în absența unor motive suficient de temeinice care să justifice ridicarea imunității.

77. În esență, instanța de fond a fundamentat soluția de admitere a acțiunii reclamantului pe o combinație de critici privind competența, motivarea,

proportionalitatea și legalitatea procedurii desfășurate de Consiliul Superior al Magistraturii.

78. Atât Consiliul Superior al Magistraturii, cât și Procuratura Generală au declarat recursuri împotriva hotărârii din 22 ianuarie 2024 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și respingerea acțiunii reclamantului ca neîntemeiată.

79. Procuratura Generală a invocat legalitatea și necesitatea măsurilor dispuse, subliniind că hotărârea CSM a fost adoptată în conformitate cu legea și cu respectarea principiului proporționalității. Procuratura a criticat interpretarea eronată a normelor aplicabile de către instanța de fond.

80. Consiliul Superior al Magistraturii a susținut că hotărârea sa este motivată corespunzător și că măsurile adoptate sunt conforme cu dispozițiile Legii nr. 947/1996 și Codului administrativ. CSM a invocat respectarea garanțiilor procedurale și a subliniat că hotărârea contestată a fost adoptată în limitele competențelor sale legale.

81. Verificând hotărârea din 22 ianuarie 2024 a Curții de Apel Chișinău, Completul de judecată constată că soluția acesteia se bazează pe o interpretare eronată a normelor legale aplicabile, prin aplicarea dispozițiilor generale din Codul administrativ, cu ignorarea legislației speciale incidente. În schimb, recursurile declarate sunt întemeiate, demonstrând o aplicare corectă a legislației speciale.

82. Sub aspectul stării de fapt, Completul de judecată reține că, la 1 noiembrie 2019, Procurorul General interimar, Dumitru Robu a depus sesizarea la Consiliul Superior al Magistraturii, privind eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală.

83. Ca urmare, președintele interimar al CSM, a convocat ședința extraordinară a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 27, pentru data de 4 noiembrie 2019 ora 11:30, fiind inclusă în ordinea de zi sesizarea Procurorul General interimar, Dumitru Robu referitor la eliberarea acordului la reținere, aducere silită, percheziție și arestare a unui judecător.

84. În ședința din 4 noiembrie 2019, Plenul CSM a dispus de a examina chestiunea cu privire la sesizarea Procurorul General interimar, în ședință închisă, fiind adoptată în acest sens hotărârea Plenului CSM 391/27 din 4 noiembrie 2019.

85. În rezultatul deliberării și exprimării votului de membrii CSM prezenți la ședință, cu 7 (șapte) voturi pro și un vot contra, prin hotărârea CSM nr. 391/27 din 4 noiembrie 2019 Plenul Consiliului a eliberat acordul pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală reținere, aducere silită, percheziție, arestare în privința

judecătorului Oleg Sternioală de la Curtea Supremă de Justiție pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 243 alin. (3) lit. b) din Cod penal,

86. Totodată, Oleg Sternioală a fost suspendat din funcțiile de judecător și vicepreședinte al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție până la rămânerea definitivă a hotărârii în cauza respectivă.

87. Completul de judecată constată că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii 391/27 din 4 noiembrie 2019 a fost adoptată cu respectarea principiilor legalității, necesității și proporționalității, în limitele competențelor legale ale Consiliului. Aceasta a fost emisă în urma unei analize detaliate a circumstanțelor prezentate de Procurorul General interimar, fiind respectate dispozițiile legale aplicabile și rolul CSM ca filtru administrativ preliminar pentru verificarea condițiilor autorizării măsurilor procesuale.

88. Consiliul Superior al Magistraturii a examinat cererea Procurorului General interimar prin prisma prevederilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 947/1996 privind Consiliul Superior al Magistraturii, care stabilesc competența CSM de a verifica respectarea condițiilor legale pentru efectuarea acțiunilor procesuale (perchezitie, reținere, aducere silită) asupra unui judecător.

89. În cadrul analizei, CSM a reținut existența unor bănuieli rezonabile privind săvârșirea infracțiunii imputate lui Sternioală Oleg.

90. Completul de judecată constată că analiza efectuată de Consiliul Superior al Magistraturii a avut la bază materialele prezentate de Procurorul General interimar, care au indicat în mod clar existența unor bănuieli rezonabile privind comiterea faptei imputate. Aceste circumstanțe au fost suficient de serioase pentru a justifica bănuiala rezonabilă privind săvârșirea infracțiunii incriminate.

91. Potrivit art. 19 alin. (4) și (5) din Legea nr. 544/1995 privind statutul judecătorului, efectuarea unor acțiuni procesuale asupra unui judecător necesită acordul Consiliului Superior al Magistraturii. CSM a exercitat această competență în mod obiectiv, în limitele legii, fără a se substitui competenței organelor judiciare de a stabili vinovăția reclamantului.

92. În conformitate cu art. 23 alin. (2) din Legea nr. 947/1996, competența CSM nu vizează stabilirea vinovăției magistratului, ci exclusiv verificarea respectării condițiilor legale necesare pentru dispunerea măsurilor procesuale solicitate de Procurorul General interimar. Hotărârea adoptată reprezintă un control administrativ preliminar, menit să ofere garanții împotriva abuzurilor și să protejeze independența judiciară. Consiliul Superior al Magistraturii a concluzionat că există suficiente indicii factuale care justifică măsurile procesuale solicitate, pentru a asigura o investigație eficientă și imparțială. Hotărârea a fost fundamentată pe principiul

necesității, în vederea colectării probelor și protejării procesului penal împotriva oricăror ingerințe.

93. În ceea ce privește aplicarea principiului proporționalității, reglementat de art. 29 din Codul administrativ, Completul reține că măsurile autorizate de CSM sunt proporționale în raport cu gravitatea acuzațiilor și scopul urmărit – respectiv protejarea interesului public și a integrității sistemului judiciar. Ridicarea imunității nu reprezintă o sancțiune, ci o măsură administrativă preventivă, necesară pentru buna desfășurare a procedurii penale.

94. Completul subliniază că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii este suficient motivată, conform cerințelor art. 31 și art. 118 din Codul administrativ, întrucât conține temeiurile de drept și de fapt care au stat la baza deciziei. În motivare sunt descrise circumstanțele de fapt prezentate de Procurorul General interimar și raționamentele care justifică adoptarea măsurilor.

95. Măsura ridicării imunității are un caracter strict preventiv, având ca scop exclusiv buna desfășurare a procedurii penale și eliminarea riscului de influențare a investigației. Aceasta nu reprezintă o sancțiune disciplinară sau o constatare de vinovăție, fiind adoptată pentru a asigura imparțialitatea și credibilitatea actului de justiție.

96. Referitor la suspendarea reclamantului din funcție, Consiliul a justificat-o ca fiind o măsură administrativă preventivă, necesară pentru protejarea procedurii penale împotriva unor eventuale influențe asupra anchetei penale. Consiliul a justificat măsura dată prin necesitatea protejării procedurii penale împotriva unor eventuale influențe asupra anchetei penale. Consiliul a subliniat că măsurile dispuse nu urmăresc un scop punitiv, ci asigurarea desfășurării corecte a procesului penal și eliminarea oricăror suspiciuni care ar putea afecta încrederea publicului în sistemul judiciar. Completul reiterează că reclamantul **deținea funcția de judecător al Curții Supreme de Justiție și era suspectat de spălare de bani**. Pe de altă parte, respingerea cererii de suspendare a unui judecător suspectat de asemenea fapte ar fi subminat încrederea în sistemul judecătoresc și ar fi putut percepe ca o tolerare a impunității în justiție. Completul de asemenea notează că suspendarea din funcție a fost decisă în legătură cu o **cauză penală privind spălarea de bani a unui judecător în perioada exercitării funcției de judecător**, ce este un factor în favoarea suspendării. Prin urmare, suspendarea temporară este justificată prin prisma interesului public de protejare a imaginii justiției și de asigurare a eficiența procedurilor penale.

97. În privința confidențialității ședinței, desfășurarea acesteia în regim închis este justificată de art. 8¹ alin. (2) din Legea nr. 947/1996, care permite astfel de măsuri în cazurile în care protejarea informațiilor referitoare la urmărirea penală și evitarea

prejudicierii procedurii judiciare o impun. Completul reține că această decizie a fost necesară pentru protejarea reputației reclamantului și pentru asigurarea integrității anchetei.

98. Referitor la critica privind dreptul de a fi audiat, Completul reține că procedura desfășurată de CSM, conform art. 23 alin. (2) din Legea nr. 947/1996, vizează o autorizare preliminară administrativă, nu o decizie definitivă asupra fondului acuzațiilor. Garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, inclusiv dreptul la apărare, sunt asigurate în cadrul procedurii penale desfășurate în fața organelor judiciare competente. Decizia CSM constituie o etapă preliminară administrativă, menită să ofere un echilibru între protejarea independenței judiciare și necesitatea unei investigații efective.

99. Prin urmare, Completul de judecată conchide că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii 391/27 din 4 noiembrie 2019 este legală, temeinică și a fost emisă cu respectarea principiilor legalității, necesității și proporționalității. Consiliul a acționat în limitele competențelor sale legale, fără a depăși atribuțiile conferite de lege.

100. Totodată, critica instanței de fond privind insuficiența motivării este nefondată. Hotărârea 391/27 din 4 noiembrie 2019 oferă o justificare completă, prezentând circumstanțele de fapt, temeiurile de drept și raționamentul juridic aplicabil.

101. Instanța de recurs reține că standardele internaționale, inclusiv cele stabilite de CtEDO în cauza *Vilho Eskelinen și alții vs. Finlanda*, permit ingerințe în drepturile funcționarilor publici, inclusiv ale judecătorilor, atunci când acestea sunt justificate de un interes public major. În acest caz, protejarea integrității anchetei penale și asigurarea imparțialității procedurilor judiciare reprezintă un interes public esențial, care justifică caracterul închis al ședinței și măsurile adoptate.

102. De asemenea, în cauza *Baka c. Ungaria*, CtEDO a subliniat că orice ingerință în drepturile judecătorilor trebuie să fie justificată, proporțională și să respecte garanțiile procedurale.

103. Măsurile adoptate de CSM, respectiv suspendarea temporară a reclamantului din funcție și autorizarea acțiunilor procesuale, au fost fundamentate pe o analiză detaliată a circumstanțelor prezentate de Procurorul General interimar. Aceste măsuri nu au fost sancțiuni disciplinare, ci măsuri administrative preventive, adoptate cu respectarea principiului proporționalității.

104. În cazul de față, instanța de recurs apreciază că aceste principii au fost respectate în adoptarea hotărârilor CSM, iar instanța de fond a omis să le analizeze corespunzător. Standardele CtEDO, în special cele dezvoltate în jurisprudența

menționată, confirmă că ingerințele sunt permise atunci când sunt fundamentate pe un scop legitim, necesar într-o societate democratică, și adoptate cu respectarea garanțiilor de transparență și drept la apărare.

105. Distinct de cele menționate, Completul atestă că reclamantul nu a indicat în acțiunea sa civilă și în ședința de judecată care este legătura causală dintre examinarea chestiunilor privind oferirea acordului pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală și suspendare în lipsa sa și ilegalitatea actelor emis și care ar fi fost argumentele aduse de acesta în ședință, care ar fi răsturnat soluția adoptată.

106. Cu adevărat, conform art. 94 Cod administrativ, înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

107. Însă, actul administrativ nu poate fi anulat doar pe motiv că audierea persoanei nu a avut loc (la caz reieșind din specificul procedurilor derulate).

108. Astfel, în sensul prevederilor art. 224 al.1 lit.a) Cod administrativ (citată supra), actul administrativ poate fi anulat doar dacă acesta este ilegal și prin acesta este vătămat dreptul reclamantului.

109. Prin urmare, în cazul normei legale menționate, pentru ca un act administrativ să fie anulat este necesară întrunirea cumulativă a două condiții: 1) actul să fie ilegal și 2) acesta să încalce drepturile reclamantului.

110. Alegația că neprezența reclamantului Sternioală Oleg la ședința de examinare a chestiunilor privind acordarea acordului pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală și suspendare ar atrage automat ilegalitatea actului și că prin acesta se aduc atingere drepturilor acestuia nu se denotă din circumstanțele cauzei.

111. Pe baza celor expuse, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.391/27 din 4 noiembrie 2019 este conformă cu legea și principiile aplicabile, fiind adoptată în mod proporțional și motivat, cu respectarea dreptului discreționar al CSM.

112. Distinct, referitor la critica recurențelor privind aplicarea greșită a legii de către instanța de fond, Completul subliniază că soluția adoptată de Curtea de Apel Chișinău se întemeiază pe o aplicare eronată a normelor legale, prin ignorarea prevederilor legislației speciale aplicabile în materia care face obiectul cauzei.

113. În acest sens, Completul de judecată constată că interpretarea instanței de fond a normelor legale aplicabile este eronată. Aceasta a aplicat dispozițiile generale din Codul administrativ, fără a ține cont de prevederile legislației speciale,

respectiv Legea nr. 947/1996 privind Consiliul Superior al Magistraturii și Legea nr. 544/1995 privind statutul judecătorului. Aceste acte normative stabilesc în mod expres competențele și procedurile aplicabile în cazurile care vizează adoptarea unor măsuri procesuale asupra judecătorilor.

114. Completul subliniază că legislația specială are prioritate față de normele generale, conform principiului *lex specialis derogat legi generali* (norma specială prevalează asupra celei generale). Legea nr. 947/1996 reglementează exhaustiv rolul Consiliului Superior al Magistraturii, inclusiv competența sa de a autoriza efectuarea unor acțiuni procesuale asupra judecătorilor, în temeiul cererilor motivate prezentate de organele competente.

115. Omiterea acestor dispoziții speciale a condus la o interpretare și aplicare greșită a legii, prin care instanța de fond a neglijat caracterul administrativ preliminar al controlului exercitat de CSM. Rolul acestuia nu este de a stabili vinovăția magistratului, ci exclusiv de a verifica respectarea condițiilor legale necesare pentru autorizarea unor măsuri procesuale, precum percheziția, reținerea și aducerea silită.

116. În acest context, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii a fost adoptată în limitele competențelor legale, în baza materialelor prezentate și analizate, fără a substitui competența organelor judiciare de a se pronunța asupra fondului acuzațiilor. Prin urmare, critica instanței de fond privind legalitatea hotărârii nr.391/27 din 4 noiembrie 2019 este nefondată, întrucât se bazează pe o aplicare greșită a normelor generale, cu ignorarea prevederilor legislației speciale incidente.

117. În concluzie, Completul de judecată apreciază că soluția Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2024 este afectată de o aplicare eronată a normelor juridice, iar criticile formulate de recurenți sunt pe deplin întemeiate.

118. În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Admite recursurile depuse de Procuratura Generală și Consiliul Superior al Magistraturii.

Casează hotărârea din 22 ianuarie 2024 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Sternioală Oleg împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, persoană terță Procuratura Generală, cu privire la anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 391/27 din 04 noiembrie 2019 cu privire la sesizarea Procuraturii Generale, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire

penală de perchiziție, de aducere silită, de reținere și de arestare în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală, precum și suspendarea din funcția de judecător și din funcția de vicepreședinte al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție și adoptă o nouă decizie, prin care;

Cererea de chemare în judecată depusă de Sternioală Oleg împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, persoană terță Procuratura Generală, cu privire la anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 391/27 din 04 noiembrie 2019 cu privire la sesizarea Procuraturii Generale, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală de perchiziție, de aducere silită, de reținere și de arestare în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală, precum și suspendarea din funcția de judecător și din funcția de vicepreședinte al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Decizia este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc